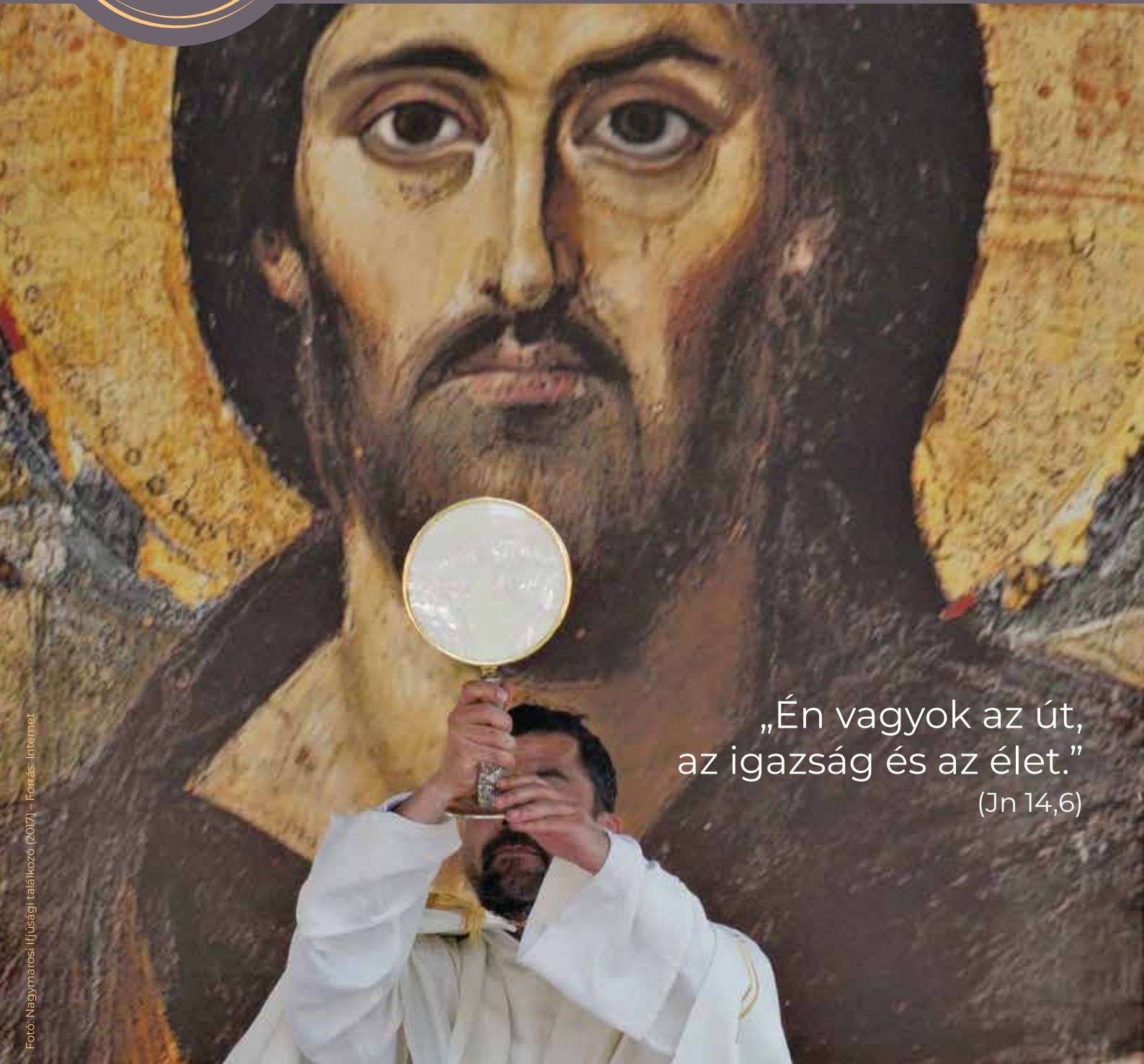




# TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja



„Én vagyok az út,  
az igazság és az élet.”  
(Jn 14,6)

Foto: Nagymarosi Ifjúsági Találkozó (2017) - Forrás: Internet

## TARTALOM

Gondolatok Illés próféta zarándoklata kapcsán	NEK 2020 – egy sajátos zarándoklat... 10	Szövetségben élni... 16
Én vagyok az Út!	1 A Szent József-év 12	Családos kirándulás 17
Honnan, s hová?	3 „A szemem és a fülem számára 18	Észak-Dunás tábor 18
Zarándoklatról	4 az orgona lesz mindig 19	Gyerekszáj 19
a katekizmusból	a hangszerek királya” 13	Társasjáték 20
Pálos emlékhely a rejtekben	5 Napközis hittantábor 14	Még a zarándokúton sincs véletlen 22
Mit jelent számodra?	6 Dömösi hittantábor 15	Loyolai Szent Ignác 22
„Közétek helyezem hajlékomat...”	6 Biciklitúra felsős hittanosoknak 15	Receptek 23
	8 Hittanos biciklitúra alsósoknak 16	Közérdekű 24



## BEVEZETŐ

*Mindent áthat az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szellemisége. Sokáig emlékezni fogunk ezekre a napokra!*

*Jézus köztünk van! Most együtt ünnepeltük jelenlétét otthonokban, templomokban, tereken, utakon, falvakban és városokban. Bevonult életünkbe, mi lettünk Jeruzsálem városa. Megváltott minket hétköznapjainkból, fáradtságainkból, erőtlenségeinkből, hitetlenségeinkből.*

*„Én vagyok az élet kenyere, aki engem eszik, én általam él.” S mi ettünk az ő kenyéréből.*

*„Veled leszek... Nem maradok el tőled, nem hagylak el.” S mi elindultunk veled.*

*Mögöttünk egy szép tartalmas nyár, előttünk egy új tanév. Keressünk célokat, hogy szemünket, szívünket rászegezhessük! Legyenek közös élményeink, hogy abban összetartozzunk! Mondjuk együtt imáinkat, hogy egységben maradjunk!*

*„Minden forrásom belőled fakad.*

*Kenyérben, borban nekünk adtad magad.*

*Jézus, formáld át az életünk!*

*Minden nap maradj velünk!”*

*Amen*

## KELJ FEL ÉS EGYÉL Gondolatok Illés próféta zarándoklata kapcsán

Illés, aki hatalmas próféta, a Kármel-hegyi próba után kilátástalannak érezte a helyzetét, meg akart halni. „Bizony elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is.” – olvashatjuk Izaiásnál. (Iz 40) Illés a

tele szorongással meg panasszal, keserőséggel, mert úgy látta, hogy hiába élt, hiába fáradt, eredménytelen volt a munkája. A nép elhagyta Istent, a prófétákat megölték, ő maradt csak egyedül: mihez kezdjen? Üressé, céltalanná,



reménytelenné vált számára az Istennek való szolgálat! Ezért mondja, hogy elég, vedd el Uram az én lelkemet! A hívő embernek, az Isten népének a depressziós, erényedt lelkiállapota ez, és ez is jellemző a mai kereszténységre, meg ránk magunkra, hívő emberekre is. Csak vonszoljuk magunkat, keserűen, kiábrándultan és terméketlenül, fantáziátlanul, lelkesedés nélkül. Talán látjuk azt, hogy többre volnánk hivatva, mint amennyit megvaló-

síthatunk a kereszténységből, de elkedvetlenít az, hogy kevesen vagyunk hozzá, egyre kevesebben. Mít kezdjen néhány ember az egész világgal? Azután elkedvetlenít az eredménytelenség látása, az egyre növekvő lelki ellenállás, a hitetlenségnek, az istentagadás szellemének az erősödése, a saját családjunkba való behatolása... Hiába minden erőfeszítés, imádkozás, igyekezet. Érdemes még egyáltalán küzdeni az ár ellen? Nem lenne jobb nekünk is azt mondani, amit Illés, hogy: „elég”? ...

Ez a csüggedt, fáradt ember, ez a megtorpant Isten-embere közel áll hozzánk. Ha nem is ilyen mértékben, mint Illés esetében, de a megfáradás olyan tünet, ami a legáltalánosabb életérzése ma a modern embernek. Olyan tempóban élünk, hogy nemcsak az öregek, de a fiatalok is belefáradnak testileg is, meg lelkileg is. A kort jól ismerő pszichológusok megállapítása szerint ma a legáltalánosabb embertípus a megfáradt lelkű ember, a megterhelt ember, a túlterhelt ember!

De Illés esetében még valami más is volt, nem csak egyszerűen az, hogy belefáradt az életbe. Illés azért volt

Mi a jó mégis Illés megtöretettségben? Az, hogy az Istennek panasolja el a bánatát, az, hogy Istennek mondja el: ő már nem bírja tovább. Ez a jó. Őelőtte szabad panaszkodni, még perlekedni is! Isten előtt szabad fáradtnak és kimerültnek lenni. Amikor egy ember Isten elé áll, nem muszáj okvetlenül nagynak, erősnek, teherbírónak lennie. Isten előtt szabad keservesen sírni még egy erős, kemény férfinak is. Isten előtt nem szégyen a gyengeség! Szerencsétlen az az ember, aki még sohase volt Isten előtt összetört, gyenge, nyomorult! Ne szégyellj letörtnek lenni, sírni, amikor négy szemközt vagy Istennel! Jó az, nagyon jó.

A mi esetünkben is előfordul, amikor valaki lelkileg is elfárad a fizikai fáradtság mellett. Sokféle támadás érhet,



akár az emberek részéről is. Szépen és örömmel indul a nap reggel, estére azonban minden összezavarodik. Vagy azért, mert a munkahelyen megbántottak, vagy azért, mert egy családtag hazajött, dühösen, haragosan... áll a bál otthon. Halljuk, hogy hány házasságban történik hasonló. A gyermek-szülő kapcsolatban is előfordulhat ez. Még egy keresztény közösségben is megtörténhet, hogy valaki itt van köztünk, valóságosan a testvérek között, de nem lelki- leg, mert a magány gyötri.

Illés mindenképp ilyen állapotba került. Egy angyal jelent meg neki, aki ezt mondta: „Kelj fel és egyél”.

Korábban Illésről hollók gondoskodtak, és a patakból ihatott, itt azonban Isten angyalt küld, talán azért is, mert nagyobb volt itt a baj. Mihozzánk nem angyalok szoktak jönni, hanem küldöttek. Ha észrevettük, a küldöttek emberi alakban jönnek. Ilyen nehéz helyzetben szokott az történni, hogy érdekes módon megváltozik az ember körül mindenki, mert a Mindenható segíteni akar és küldi a küldötteket. Lehet, hogy csak annyit csinál a „küldött”, hogy meglátogatja, visz neki egy kis süteményt, vagy vigyáz a gyermekekre, amikor a férj és feleség életében először elmegy pihenni szabadságra. Manapság is ilyen egyszerűen segít Isten angyalokon keresztül, hogy gondoskodik ételről, italról, pihenésről.

Illés életén is ezt látjuk, hogy Isten gondoskodik mindenről, sőt arra is figyel, hogy a nagy úthoz erőt adjon. Az étel és ital, amit elfogyasztott, elegendő volt ahhoz, hogy negyven napon át tudjon menni a Hóreb hegyéhez.

Az angyal elmondta neki, hogy „Egyél, mert nagy út vár rád!”. Külső út és belső út. Miközben engedelmesen követte az angyal utasítását, megértette Isten akaratát is. Az angyaltól ott csak annyit tudott meg, hogy az út Hóreb hegye felé vezetett. Nem tudta, hogy mi fog történni, de sejtette, hiszen ismerte népe történelmét, és tudta, hogy Hóreb az a hegy, ahol Isten találkozni akart népével. Isten ott jelentette ki magát, ott kötött szövetséget népével. Mindez Illésre várt.

Számunkra a Hóreb minden olyan hely, ahol találko-

zás történhet Istennel, talán a templom, a közösség, bibliaóra vagy lelkigyakorlat, vagy lelki beszélgetés, ahova el tudunk menni. Oda, ahol korábban is tapasztaltuk, vagy tudjuk, hogy ott találkozás is lehet Istennel, ha Ő akarja. Márpedig Isten akarni fogja.

Illés elindult, alighanem félve és azon gondolkodva, hogyan fog majd lezajlani a személyes találkozás Istennel. Először hegyeket szaggató, sziklákat tördelő szél támadt, majd földrengés, végül tűz. Illés nyilván minden alkalommal azt gondolta: Ez az. Ez bizonyára Isten. De nem így volt. Végül a „tűzijáték” után, csendes szellőben szelíd hang hallatszott, és ez volt az Illést szólító Isten. Egy gyengéd hang. Ez előrevetítette, ahogy maga a nagykirály 700 évvel később megjelent.

Ez a nagy király mondja majd az övéinek: „Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és terhek alatt görnyedtek, én felüldélek titeket.” (Mt 11,28) Azt is mondja: „Én vagyok az élet kenyere, aki engem eszik, én általam él”. Elrejtőzik az Eukarisztiában, az Igében, a felebarátban, a közösségben, hogy találkozzon velünk. Nagy út vár ránk, szükségünk van az Ő erejére, hogy indulatból szelídekké legyünk. Sértődőből megbocsájtóvá, önzőből másokat segítővé, felületesből imádságos lelkületűvé, anyagiásból igazi értékeket keresővé, érzékenyből együttérzővé váljunk. Olyan emberekké, akik ítélkezés helyett könyörületesek, akik elmondják az igazságot ahelyett, hogy kifogatnák, akik megbocsátanak ahelyett, hogy bosszút állnának, és akik szolgálják az embereket ahelyett, hogy kihasználnák őket.

Annyit utazunk, bejárjuk a fél világot, hajszojzuk az élményeket, zarándokolunk szent helyekre, keressük a gyógyulás lehetőségét. Fedezzük fel Őt a csendes szellőben, a viszonzást nem váró önzetlen szeretetben. Nagy út vár ránk. Az egész egyház Isten vándorló népe. Nem egyedül zarándokolunk. Amikor felfedezzük a másik emberben, hogy ő is úton van, akkor tudhatjuk, hogy épül Isten országa. Jó utat mindannyiunknak!

*Csáki Tibor plébános*



## Én vagyok az Út!

A mozgás-változás a létünk csodálatos jellemzője. A „panta rei” a görög filozófia egyik alap-megállapítása. „Minden mozog”. Herakleitosz híres mondása pedig az, hogy „sohasem léphetünk még egyszer ugyanabba a folyóba”. A mozgás-változás pedig feltételezi a térnek és az időnek valamiféle megnyilvánulását. Ami mozog, annak van korábbi és későbbi állapota, de az is a mozgás jellemzője, hogy minden, ami mozog, valahonnan valahová eljut.

Ma is megcsodáljuk a Római Birodalom hadiútjait. Ma már természetesnek vesszük, hogy beülünk az autókba és eljuthatunk autóúton, autópályán a kívánt célba. Mennyi munka árán épültek meg ezek az utak! Most már készen vannak, csak menni kell rajtuk.

Ezek a megszokott képek, tapasztalatok ráirányítják a figyelmünket az életünk változásaira, alakulására, fejlődésére. Ilyen értelemben szoktuk mondani, hogy az életünk útja egy nagy kaland. Természetesen ilyen értelem-



ben az út inkább időbeli folyamatot jelöl, de megvannak a térbeli pontok is. A szülői ház, az óvoda-iskola, a keresztelés temploma, az első munkahely, új lakás, egy-egy kirándulás, nyaralás, talán újabb költözködés. Őrizzük a régi fényképeket is.

Ami igazán fontos, hogy közben alakul, változik a gondolkodásunk, világlátásunk, gazdagodnak az emberi kapcsolataink. Új és új ismeretségek, találkozások bővítik a „családi-baráti kört”. Mennyi hatás ér bennünket! A napi hírek a rádióban-televízióban, interneten, az újságokban. Az olvasmányaink, a beszélgetések, a személyesen átélt események mind-mind formálnak bennünket. Utólag elgondolkodunk azon, hogy ezek közül mi volt az, amit mi választottunk, a mi döntésünk következménye volt – és mi a volt az, ami tőlünk függetlenül „alakult” az életünkben.

Évekkel ezelőtt Polcz Alaine írónőtől hallottam ezt a vallomást: „Visszatekintve az életemre, úgy látom, hogy ki volt jelölve az utam.” Ezt a gondolatot folytatom. Valamennyien rácsodálkozhatunk arra, hogy az „adottságaink” nagyobb részben kijelölték az „utunkat”. Kisebb részben rajtunk múlik, hogy „mire megyünk” a lehetőségeinkkel. Éppen ez a nagy kérdés, hogy „merre vegyük az irányt”. A jó út az, amelyik elvezet a célhoz. Ezt mindnyájan tudjuk. Lényegében tehát arról van szó, hogy a célt ismerjük-e?

Keresztelő Szent János születésekor a rokonok és ismerősök azt kérdezték egymástól, hogy „vajon mi lesz ebből a gyerekből? Mert az Úr keze volt vele”. Minden kisgyerek születésénél, minden keresztelőkor ugyanezt kérdezhettek mi is. Ez a kérdés később is újra és újra felmerül. Mi az én utam? Mit vár tőlem az Úristen?

Mindig elgondolkodom azon, amikor a továbbtanulás szóba kerül egy családnál, hogy az iskola választása mennyire határozza meg az ember későbbi életét. Biztosan ez is. Később még inkább, amikor szakmát, hivatást választ valaki. Ugyanígy meghatározó lépés a házasságkötés. Onnan kezdve már a saját család közös életútja kezdődik.

Tulajdonképpen mikor vetődik fel bennünk a cél kérdése? Hová szeretnénk eljutni? Kisebb célok egymást váltják. A tanulás közvetlen célja a bizonyítvány, okle-

vél. A távolabbi cél a „jó állás”, jól fizető munkahely. A munka célja az a jövedelem, amiből lehet házat venni, nyaralni menni, autót, hajót, repülőgépet vásárolni. A sportolás célja a verseny-győzelem, a dobogó. Miközben ezeket a célokat el akarjuk érni, emberi kapcsolatokban élünk. Családban, munkahelyen, „útközben” vonaton, autópályán, szomszédságban. Miközben nap-nap után fáradozunk a céljainkért, észrevesszük, hogy körülöttünk történnek „dolgok”, amelyek előbb-utóbb minket is érintenek. Híreket hallunk balesetekről, háborúkról, természeti katasztrófákról, járványról, oltakozási felhívásról, mások haláláról. Szinte észre sem vesszük, hogy már nyugdíjasok vagyunk. Körülöttünk fogynak a régi ismerősök, barátok osztálytársak, szomszédok. Néha visszatekintünk, hogy mi lett a céljainkból, „álmainkból”?



Amikor egy temetőben ott állunk a ravatalnál, a tudatunk mélyén ott van a kérdés, hogy ki is volt ő? Tulajdonképpen ott vetődik fel igazán az a kérdés, hogy életünknek mi volt a célja? A költővel együtt sejtjük, hogy az igazi cél az volna: „ember lenni mindég, min-



den körülményben”. (Arany János: Domokos napra)

És itt már hívó lélekkel fölfelé tekintünk. Ahhoz, aki meg tudja mondani, hogy mit is jelent EMBER-nek lenni. Pilátus kijelentése: „íme az Ember”, óra vonatkozik, aki isteni személyében bemutatta nekünk az emberség titkát, a mindhalálig tartó szeretet példáját. Ő a cél. A hozzá vezető út is Ő. Szent János szavával: „ha azt mondjuk, hogy benne élünk, akkor úgy is kell élnünk, ahogy ő élt”.

Most zarándokoltunk el az Eucharisztikus Kongresszusra. Naponta változunk, „úton vagyunk”. Ha a „sarkcsillagunk” előttünk van, jó irányba tudunk fordulni. Isten felkínálja személyes vezetését, amikor Jézusban biztosít bennünket arról, hogy „nem hagy árván minket”. Szentlelkében vezet, bátorít, tanít, „eszünkben juttatja mindazt”, ami a cél felé vezet.

Jézus az Élet Kenyerének mondja magát, éppúgy, mint Útnak. Ő az a személyes isteni ajándék, Eucharisztia, aki által a krisztusi emberségben előre haladhatunk. Utunk és Életünk.

Beer Miklós atya

## HONNAN, S HOVÁ? Egy zarándok naplójából. – Márianosztra

Mentek az őseink, a szüleink. Megyünk most mi is. Reméljük, mennek az unokáink és az ő unokáik is.

Mire jó egy zarándoklat?

Indulunk valahonnan valahová, mert hív az Isten. Hív minket szeretetből és szeretettel. Akiket hív, azok indulnak, hogy az Úton találkozzanak másokkal, és rajtuk keresztül a Mindenhatóval. Az Atya meghív az útra, Jézus segít és támogat az úton tanításaival, és a Lélek betölt az érkezéskor. Az indulástól a megérkezésig minden pillanat és mozzanat fontos.

Milyen hívásokat érezték eleink? Évente több alkalommal útra keltek, közelebb és távolabb, kit hová hívott a lélek. Esztergom, Dömös, Visegrád, Vác, Márianosztra és több közeli és távoli zarándokhely.

Idézet Döbrössy Kriszta „A nagyvarosi egyházközség 800 éve” című könyvéből: ...

„A hajónál sokan várták a búcsúból érkezőket, és együtt harangzúgás mellett indultak a templomba.

Pilisszentkereszt Esztergom közelében fekszik. Oda is hajóval és részben gyalog mentek. Pilismarótra Visegrádon át, gyalog mentek. Kevesen látogatták, a búcsújárás abba is maradt. A legnépszerűbb kegyhely a közelben Márianosztra volt.” ... „A nagyvarosiak augusztus 15-én, Nagyboldogasszony ünnepén a község templomának búcsúján vettek részt minden évben. A marosi búcsújárók reggel 4 órakor gyülekeztek a templomnál, innen harangszóval, a pap vezetésével indultak a Fehérhegyen, a Malomvölgyön, a Csitárokön keresztül gyalog Márianosztraig. Útközben a források



táján megpihentek, ettek, ittak, majd énekelve, imádkozva tovább indultak. Az út legalább öt óra hosszat tartott, majd a nosztrai ájtatosság után hazaindultak. A Csitárokön keresztül a Kapuhegy felől jöttek. A temetőnél már sokan vártak rájuk, és együtt énekelve tértek vissza a templomba.”

Isten a tudója, hogy mióta mentek zarándokok Nagyvarosról Márianosztrára, talán évente többször is. Az 1950-es évekig ez rendszeres volt, majd elmaradt.

Voltak idők, mikor szervezeten nem tudtak zarándoklatra menni az emberek... a háború utáni időszakban kikopott a csoportos zarándoklat. A környezet, talán mi magunk és a politika is korlátozta a lehetőségeket. Nagyvaroson kisebb-nagyobb zarándoklatok voltak, és reméljük, mindig is lesznek.



A rendszeres márianosztrai zarándoklat a kilencvenes évek végétől indult újra a helyi karitás kezdeményezésére. Évente a nagyvarosi templombúcsúhoz kapcsolódva szeptemberben már több mint 20 éve útnak indulnak azok, akiket hív az Isten. Gyalogosan, kerékpárral, autóval, busszal, barátokkal, családosan vagy párban és mindenképpen Jézussal. Van, ki imával és énekkel és van, ki csendesen teszi meg az utat. Megyünk, amennyire lehet a régi utat követve, napsütésben vagy szemergő esőben, de szívünkben örömmel, békével és nyugalommal, mert érezzük, hogy velünk az Úr. A kereszteknel megállva imát mondunk egymásért, szereteteinkért, hazánkért, Nagyvarosért és minden lakójáért. Hálát adunk Istennek, hogy ilyen gyönyörű vidéken élhetünk. Az út imádsága a rózsafüzér, amivel Mária közbenjárását kérjük a rászorulóért.

Hogy kiket s miért hív az Isten erre a zarándoklatra? Talán az érzés, az eggyé válás, a közösség, ami segít.

A cserkészek is indulnak, mert érzik a hívást. Összetartja a csapatot a közös kirándulás, amit saját tempójukban imával, énekkel, játékkal színesítve tesznek meg, és

misével koronáznak. Öröm látni őket, mikor egyenruhában megérkeznek a templomhoz.

A Cédrus kerékpárosok ilyenkor misével kötik össze a tekerést. Sportosan, két keréken, jó kedvvel tekernek. Mindig szükség van rájuk, sportos, fiatalos lendületükre. A gyalogosok mellett az ő sportos kitarításuk és erejük is mindig hozzátartozik a zarándoklathoz.

Busszal vagy autóval utaznak azok, akiket szintén hív a lélek és Mária temploma. Számukra a szentmise kihagyhatatlan, és idejük vagy tiszteletre méltó koruk csak a szentmisén való részvétellel ad lehetőséget.

A megérkezés Márianosztrára az, ami megadja a teljességet és a Lélek tölti be ott az embert.

Mikor látni, ahogy érkeznek az emberek, belépnek a templomba, a csendes keresztvetés az ima, az ének, ami által növekszik mindenki a Lélek. Az emberekkel és lélekkel megtelt templomban a szentmise, mint a zarándoklat koronája egyesít minket. Legyünk bátrak és engedjünk a hívásnak, a zarándoklatnak, a mi Máriánk-nak. Márianosztra – induljunk és köszönjük, hogy hív az Isten!

Egy zarándok

## Zarándoklatról a katekizmusból

A keresztény nép vallásos érzéke kezdettől fogva sok jámborsági formát talált, melyek körülveszik az Egyház liturgikus életét. Például az ereklyetisztelet, a búcsújáró helyek fölkeresése, zarándoklatok és körmenetek, keresztúti ájtatosság, rózsafüzér és érmek viselése stb. Ezek a kifejezési formák folytatják az Egyház liturgikus életét, de nem helyettesítik.

A zarándoklatok arra emlékeztetnek, hogy itt a földön úton vagyunk az ég felé. Kezdetül fogva különösen alkalmasak az imádság megújítására. A kegyhelyek az élő forrásaikat kereső zarándokok számára alkalmas helyek arra, hogy „mint Egyház” éljék át a keresztény imádság különböző formáit. A zarándok Egyház imádságában társul a szentek közösségéhez, akiknek közbenjárását is kéri. „Fontos, hogy ezek az áhitatgyakorlatok összhangban legyenek a liturgiával, mintegy abból fakadjanak és arra készítsék föl a hívőket; a liturgia ugyanis természeténél fogva messze minden ájtatosság fölött áll.”

– Szerk. –





## Számodra mit jelent a zarándoklás?

*Mit jelent a zarándoklás? Utazást egy szent helyre. Az út során nehézségeket, örömöket, csendet, megtapasztalásokat, port, felismeréseket, mélységeket és magasságokat, napsütést, társakat, imát... Majd megérkezést. Utazást önmagadba, szíved mélyébe.*

## PÁLOS EMLÉKHELY A REJTEKBE

A Mátraverebély-szentkúti országos cigány zarándoklatok az utóbbi tíz év során az összetartozás, a kölcsönösség, az együttléti örömet adták nekünk. Kivételes dolog együtt imádkoznunk, énekelni, és olyan jó, hogy tudunk egymásról! A cigány hívők hiteles tanítói az életörömnél, az istencseregetnek, a családi összetartásnak. Várjuk, és kérhetjük máris, hogy ezek az évenkénti alkalmak megismétlődjenek!

Barátunk mesélte, hogy évekig makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy orvos legyen, csak hogy nem vették fel... Végül tanácstalanságában elzarándokolt Márianosztrára (talán az édesanyjával). „A legközelebbi keresztnél egy mentőt láttam befordulni, és akkor ott, azonnal rájöttem, hogy mi az én utam. És – mesélte a sok válságos pillanatot uraló mentős tisztt – bebizonyosodott, hogy ez való nekem: a nagy kihívás, a gyors döntés, a hirtelen erőbevetés. Elhúzódó, lassú és bizonytalan kimenetelű esetekkel mit sem tudtam volna kezdeni.”

A sokféle zarándoklat közül most én is az egyéni utat választottam. Elzarándokoltam a nyáron felszentelt pálos emlékhelyre, ami szinte rejtekben áll az erdő közepén. Ugyan nem gyalog, csak biciklivel, olykor erősen kapaszkodva fölfelé – egyedül a Dél-Börzsöny-



ben. A fáradtság, az ima és a csönd tett összeszedetté.

Toronyalja pusztánál, egy nagy tisztás mögött a pálosok dolgosságát, hűségét és állhatatosságát hirdeti az eredeti kút – a XIV. századból, – és a nyitott szentély ma készült faszerkezete, az egykori templomot megidézve. A fehér barátok életében az Isten-szeretet összefonódott a nemzet iránti hűséggel... Minden üldöztetés, felosztás és betiltás ellenére talán ezért is tartotta meg a legrégebb magyar alapítású férfi rendet a Jóisten, már 800 év óta. Ő elé visszük életünk gondját, örömet, reményét templombúcsúink előestéjén – élő hagyományunk ez már. De országos ügyeinkben, határainkon átívelő kihívásokban, a világ sorsa fölött érzett aggodásunkban is fordulhatunk bizalommal a pálos rend szellemiségéhez!

*Hortoványi Emőke*

## Mit jelent számomra

## A CAMINO / A ZARÁNDOKLAT?

A Camino számomra többet jelent, mint az a 800 km Észak-Spanyolországban. Ott született meg bennem a zarándok lelkiület, s több olyan tapasztalat, amely ma is iránytű a szívemben. Mivel az élet maga is egy út, a Camino tükör is számomra. Ha belenézek, az életemet látom benne. Az egész tele volt jelképekkel. Szinte mindennel tanított. Például a sárga nyilakkal vagy kagylókkal, amelyek az irányt mutatják. Ezek ott vannak mindenhol; a házak falán, a fák törzsén, villanyoszlopokon... bárhol. Aki keresi ezeket, könnyen észreveszi, és nem téved el. Amikor egy-egy nagyvárosba érve, egy-egy nap végén turistaként sétálgattam, nem figyeltem a jeleket, nem is vettem észre őket. Másnap, amikor újra zarándokként tovább indultam, azok újra láthatóvá váltak és ott hemzsegték mindenhol. Az életben is vannak jelek. Persze, nem mint sárga nyilak, de ott vannak a körülményekben, kapcsolatokban, helyzetekben, testünkben, lelkünkben. Ha figyelek rájuk, akkor segítenek, vezetnek. Ha nem, akkor eltévedek.

Megragadott a cél jelentősége. A Caminonak van célja. Túl azon, hogy ki miért indul el, vannak napi céljai és van végcélja. Mindkettőre szükség van. A cél olyan, mint egy hajtóerő. Megtart. Vezet. Ha van céloom, megtalálom a felé vezető jeleket, az arra vezető utakat, s ha kitartóan követem őket, el is jutok oda. Ha van hová tartani, mindennek értelme lesz. Ha nincs cél, a nyilakat észre se lehet venni, akkor az ember csak tévelyeg, akár egy labirintusban. Amint van cél, méghozzá jó cél, a világ megváltozik, kivirul. Ez a Caminon olyan egyszerű.

A nehézségek különös színeket öltöttek. Kiderült rólok, hogy azok sok esetben csupán az én értelmezésem szerint nehézségek. Persze, ami nehéz, az nehéz. Azzal dolgozni, küzdeni kell. De nem maga az út, egy meredek szakasz, az eső, vagy egy körülmény nehéz vagy rossz. Mindez csupán eszköz. Az élet új, vagy egy másik színe. Rajtam áll, hogy hogyan használom, hogyan működöm együtt azzal, ami adatik általa. Akárcsak az életben.

A lelki erő felbecsülhetetlen kincs. Vele bármit meg lehet csinálni. A lelki erő messze többet ér, mint a fizikai. Ha van lelki erőm, mindegy, hogy mit bír a vállam, a lábam. Az akarat, az elszántság, a hit mindenben átsegít. Megnyitja a természetfeletti csatornákat és igazi csodákat enged látni, megélni. Számtalan helyzetben megtapasztaltam ezt.

Egyetlen kis hátizsákba befér minden, amire szükség van. Az élethez nem kell sok minden. Sőt, minél kevesebb dolgot birtoklok, annál kevesebb dologra kell gondot viselnem. A kevesebb nagyobb szabadsággal jár. Az élet, az út, vagy Isten pedig mindenről gondoskodik, mindig elém hoz, mindent odaad, amire éppen szükség van. Embereket, ételt, fekhelyet, gondolatot, vagy egy dalt... Pontosan és tökéletes időzítéssel. Egyszerűen csak észre kell venni és el kell fogadni.

A zarándokok között van valami összetartás. Bár semmit sem tudunk egymásról, valahogy mégis egyformák vagyunk. Itt nem az számít, hogy ki honnan jött, vagy ki mit végzett, milyen pozíciót tölt be, hanem az, hogy mindenki ugyanazért a célért kel fel reggel, veszi fel a cipőjét és indul el. Megérintett a felismerés, hogy különbözőek vagyunk bár, máshogy járjuk az utat is, de a cél mégis közös. A Caminon eljutni Compostellába, az életben pedig a Mennysországba. Ezt tudatosítva könnyebb elfogadni, szeretni és támogatni is egymást. Így inkább az emberség számít, s méltósága lesz a másinak. Így sorstársakká válunk, és drukkolunk egymásnak – fel sem merül az irigykedés, gáncsoskodás, rosszakarat.

Azokat az embereket mindig felismerjük, akikkel valami dolgunk van. Kiválnak a sokaságból, megjelennek mellettünk, kapcsolat születik köztünk. Hosszabb-rövidebb időre. Vagy egy egész életre.



Kell menni, de kell a megállás is. Tudni kell elindulni, haladni, pihenni, továbbmenni és végül megérkezni. Az út minden fázisát meg kell élni, befogadni és elfogadni. Ezek összetartoznak, ezekből épül fel az út. Nem lehet

csak menni. Nem juthatunk célba, ha túl sokat pihenünk. Kell a jó egyensúly. Ez nem is mindig olyan egyszerű.

Az út végén, a santiago bazilikában hálát adva döbentem rá arra az igazságra, hogy nem én találtam ki magamnak ezt a zarándoklatot. Pedig addig úgy hittem. Itt azonban megértettem, hogy Isten hívott meg rá. Nekem



ugyan igent kellett mondanom rá, de mégis Isten volt az, aki kezdeményezett, Aki eltervezte ezt nekem, Aki belém ültette a vágyat hozzá, és megnyitotta a felé vezető lehetőségeket. És biztos, hogy még az igenemben is benne volt a keze. Ilyen az életünk is: amíg fel nem fedezzük benne Istent, addig azt hisszük, hogy a miénk, hogy önző módon, akár önmagunknak élve birtokolhatjuk és magunknak köszönhetjük. Amikor pedig felfedezzük Istent, és felismerjük, hogy életünk az Ő ajándéka, amelyet szeretetből készített nekünk, akkor itt nem állhatunk meg. Mert az ajándék csak akkor ér célba, ha elfogadjuk, ha befogadjuk és élünk is vele. Igent kell mondanunk rá és együtt kell működnünk vele. Nap, mint nap. Így az életünk kitágul, értelmet nyer és folyamatosan épül.

Mindeközben csodálatos felfedezni, hogy az Istent szeretőknek tényleg minden a javukra válik! Minden lépés. A könnyen megtett lépések csakúgy, mint a verejtékezve, botladozva megtettek. A toporgás, vagy az eltévedés. Minden. Csodálatos, hogy Istennek beleférnek az esetlenkedéseink. Sőt, néha még az is felderenghet előttünk, hogy ezek mennyire szükségesek is. Istennel járva semmi sem hiábavaló. Ő ott van mellettünk, türelmesen, kiapadhatatlanul adakozó szeretettel, és mindent felhasznál arra, hogy kibontsa azt, amit eltervezett az életünkről. Nekünk „csak” bízunk kell benne, és lépni vele. Így biztosan meg is fogunk érkezni majd, amikor elérkezik az ideje.

Szívből kívánok minden kedves Olvasónak jeleket felismerő szemeket, végtelenre nyíló hitet és erős, örök reményt az élet nagy zarándokútján! Jó utat! Buen Camino!

*Zollerné Várkonyi Tekla*





## „KÖZÉTEK HELYEZEM HAJLÉKOMAT...”

*Búcsújáró helyek, szentkutak a Dunakanyarban és környékén*

### 1. rész

Nem kell különösen bizonygatni a Dunakanyar és tágabb környezete, a Pilis és a Börzsöny szépségét, a természeti táj különleges varázsát. Nincs ehhez fogható a trianoni határokon belül, de talán az évezredes Kárpát-hazában is nyugodt szívvel versenyezhet valamely dobogós helyért. Ám a természeti, történelmi táj értékeit örökkévaló magasságokba emeli a benne megbúvó megannyi szakrális emlék, kegyhely, a keresztény misztika, a jámbor népi vallásosság megnyilvánulásának kisebb nagyobb helyszíne.

A Pilis, a Medium Regni, a hajdani Magyar Királyság szíve nemcsak dicsőséges királyi központjairól, Esztergomról, Dömösről és Visegrádról híres, hanem mert itt volt a Magyar Pálos Rend bölcsője olyan értelemben, hogy egy XIII. századi esztergomi egyházi férfiú, Eusebius, vagy ahogy ma a legteljesebb tisztelettel emlegetjük, Boldog Özséb, talán az isteni akarat mellett királyi pártfogás okán is képes volt elindítani azt a folyamatot, mely során a környék – majd az egész királyság – szétszórtan élő egyszerű, árva remeték az Anyaszentegyház szárnyai alatt valódi szerzetesrenddé kovácsolódtak. A sajnós már csak romjaikban létező kolostoraik, a szentkereszt (Klastrompuszta), a szentléleki (Pilisszentlélek) a kékesi (ma Pilisszentlászló plébániatemploma alatt rejtőzik) még őrzik a pálosok emlékét, de reményre adhat okot, hogy az évszázados kövek közt ma is rendszeres misézés zajlik.

A Börzsöny semmivel sem marad el dunai szomszédja mellett, van itt is éppen elég gyöngyszeme az imádkozó magyarság szent helyeinek. Nagybörzsöny, Márianosztra, a dömösi barlangkolostor, a Törökmező szomszédságában, az erdő mélyén rejtőző Szent Mihály pálos monostor mellett fontos megemlíteni egy viszonylag friss felfedezést a Dunakanyar térségében. Nemrégiben egy svájci kolostorból került elő az az oklevél, melynek tanúsága szerint Zsigmond király 1414-ben látogatást tett az épület falai közt, hogy onnan védőszentjének, Szent Zsigmondnak ereklyéjét megszerezze, és azt egy általa alapítandó, hazai pálos rendház gondjaira bízta. A rendház azonosítása mindvégig bizonytalan volt, most az újonnan felbukkant oklevél tükrében lehetett lokalizálni a Szentendrei-sziget északi végére, Nagymarostól karnyújtásnyi távolságra. A forrás konkrétan „Marus és Voarentza közé”, a szigetre helyezi az épületet, vagyis Nagymaros és Verőce között, a Szentendrei sziget északi fertárára.

Egyháztörténetünk e dicsőséges és jeles emlékei mellett látszólag szerényebben meghúzódó, ma már sajnós jelentőségükben megkopott, egykor mégis regionális vagy országos fontosságú kegyhelyek is vonzották ide a hívő népet. Ezek között van ismert nagyváros, de azt már csak az idősebbek őrzik emlékeikben, milyen fontos búcsújáróhely volt, van újraéledő kegyhely, amely visszakerülve

a pálos gondozásba próbál az égi kegyelmekben bízva erőre kapni és vannak elfeledett szentkutak, ahová régen többezren zarándokoltak testi-lelki nyomorúságukra gyógyulásért imádkozni, de ma már kevesen tisztelik a helyek szentségét. Jelen sorokkal ezek összegyűjtésére és rövid bemutatására teszek kísérletet.



### MÁRIANOSZTRA

A nosztrai pálos kolostort Nagy Lajos királyunk alapította 1352-ben, Szűz Mária tiszteletére. Az uralkodó nagy becsben tartotta a pálosokat, Nosztrát különösen szerette, a rendi hagyomány szerint sok időt töltött falai között. 1382-ben innen indult tizenhat szerzetes a csejstochowai ház megalapítására. Szinte szállóige lett Kapisztrán Szent János mondása: „Ha szenteket akartok látni, menjetek Nosztrára.” Mohács után, 1535-ben még itt tartották a nagykáptalant, de amikor Esztergom és Vác elesett, Nosztra sem kerülhetett el a török vandál pusztítását.

A török hódoltság alatt elnéptelenedett, de 1718-tól újjáépült és a II. József általi betiltásig működött. Ekkor kincstári tulajdonba került, 1885-től női börtönként működött, majd a kommunista hatalomátvétel után politikai foglyok őrzésére szolgált. A 60-as évektől köztörvényesek raboskodnak falai közt. A szomorú évszázadok után, a templomot napjainkban újra pálosok birtokolják.

Külön figyelmet érdemel Szűz Mária nosztrai kegyképe. Az első lengyel rendház alapítása nem lehetett kultikus Mária-kép nélküli. A Csejstochowai Fekete Madonna ikonja, – a nosztrai kép őse – talán minden idők leghíresebb festménye ebben a tárgykörben. De amennyire híres és csodatévő, annyira ellentmondásos az eredete. A legenda Lukács evangélista keze munkájának tartja és 320 körül Szent Ilona császárnő vitte Jeruzsálemből Konstantinápolyba, ahonnan hatszáz évvel később Kelet-Európába került. Más változat szerint 988-ban került Kijevbe, innen Lembergbe, majd Belz várába. Itt talált rá Opuliai László, Nagy Lajos király rokona és számos főúri tisztség viselője

és az ő révén került Csejstochowába. A művészettörténész szakma XIII–XIV. századi olasz műhely alkotásának tartja, vagy a bolognai iskola vagy Simone Martini körében készült műnek gondolják. Számos eredettörténet tartja még magát, de az kikerülhetetlen tény, hogy a képen Szűz Mária ruháján Anjou liliumok találhatók, ennek ellenére a fősodratú tudomány nehezen akarja kapcsolatba hozni Anjou Nagy Lajossal és a lengyel kolostoralapítás tényével.

A nosztrai kegykép a festmény késői adaptációja, P. Cyprian Laszkiewicz pálos atya alkotása. A XVIII. századi szerzetes-művész neves festője volt a lengyel kolostornak, az eredeti ikonról készült másolatai Európa-szerte ismertek voltak. Az atya rokonsága szerint csak az ő családja kiváltsága volt másolatokat készíteni a kegyképről.

Mind az eredetin, és emiatt természetesen a másolatokon is, Szűz Mária jobb orcáján két függőleges és ezeket keresztező vízszintes karcolat látható. Rejtélyt jelent a vágások eredete. Egy legenda úgy magyarázza, hogy 1430-ban husziták rabolták ki a Csejstochowai kolostort. Amikor a kegyképet akarták elszállítani, a szekér nem mozdult. Erre az egyik haramia földre taszította a festményt és mérgében lándzsájával megsebezte a képmást.

Más magyarázat szerint a vágásokat a gyász jelének kellene látnunk, ugyanis bizonyos népek körében hozzátartozó halála esetén a gyászolók arcukon, testükön sebeket ejtve siratták az eltávozottat. Már a Leviták könyve is beszámol a szokás tilalmáról: „Halott miatt testeteket ne vagdaljátok, semmiféle jelet vagy bélyeget se csináljatok magatokra.” (Lev 19,28, lásd még MTörv 14,1) Hogy a jelek eredetileg nem tartoztak a műhöz, az belátható. De tudjuk, hogy mennyi kereszténység előtti kultusz, szokás, hagyomány élt tovább még akkor is, amikor Európa már évszázadok óta krisztushívó volt. És lehetett valaki, aki e pogánynak tekinthető, de jó szándékkal alkalmazott szokással fejezte ki a gyászt a Szűz arcvonásain. Ilyen olvasatban a kegykép a fájdalmas Istenanya ábrázolása lenne és bár biztosan nem tudni az eredetükről, a vágások minden másolaton kötelező jelleggel szerepelnek.

### A DÖMÖSI SZENTFA KÁPOLNA

1885. május első vasárnapján két libapásztor leány látta meg Szűz Máriát a Simon-völgyben, a Dömösről a Pilis erdejébe vezető út mentén. A patakmeder feletti forrás mellett jelent meg az Istenanya kék fényességben, karján a kisdéd Jézussal, fejeiken fényes koronával. A gyermekek sokaknak elmondták élményüket, a hír gyorsan terjedt a faluban. Attól kezdve a dömösiei és a környék hívő népe minden szombat este tömegével járt ki imádkozni a jelenés helyszínére. Kis kápolnát is építettek itt, ahol minden év Nagyboldogasszony napján zarándoklatot tartottak. A jelenés nem korlátozódott egy alkalomra és nemcsak a leánykák, hanem a búcsújáró nép több tagja is részesült kisebb nagyobb látomásban. Van aki csak a megjelenő csillagokat látta, de sokaknak teljes alakjában megmutatta magát a Boldogságos Szűz.

Ám a rendkívüli jelenségek sora ezzel még nem teljes.

A jelenés helyén sokak szerint egy óriási bükkfán marandó jelet is hagytak az égiek. A beszámolók szerint a fa oldalában Szűz Mária alakja több változatban is kivehető volt, mintha csak a hely szentséges voltát hirdetnék a kéregbe rögzült képmások.

A hívők egyre nagyobb tömegben kezdtek a jelenések helyszínére járni, mígnem a hatóságok vetettek véget a búcsújárásnak, és minden további gyülekezést megtiltottak, a Szentfát kivágták. A Szűzanya tisztelete itt hosszú évtizedekre megakadt.

Jöttek a XX. századi világgégek, a kommunizmus, de a 60-as évek végén mégiscsak megmozdult valami. Az Új Ember katolikus hetilap 1968. december 28-i számában cikk jelent meg a XIX. századi dömösi csodákról, aminek hatására helyi katolikus értelmiségi családok kezdtek feléleszteni az itteni Mária-tiszteletet. A kis kápolnát felújították, rendszeres szentmiséket szerveztek és igyekeztek minél tágabb körben híreket vinni az itt történt csodálatos eseményeknek.

Mivel a Szentfa Kápolna a népszerű és forgalmas túracélpont, a Rám-szakadék felé vezető turistaút mentén található, ma is sokan megállnak, legalábbis megnézni mi ez a hely. Reméljük, a fényképezők kattogása mellett néha-néha imák is elhangzanak...

Képzeltetbi szakrális barangolásunk első részének végére értünk. A második részben további környékbeli szentkutak, búcsúok és csodák nyomába eredünk, de szó lesz egy igazán rejtélyes kegyszoboról is, ami elfeledve áll egy pilisi falu plébániatemplomának mellékoltárán, pedig történetét tekintve megérdemelné, hogy az ország egyik leghíresebb csodatévő Mária-szobra legyen.

### IRODALOM

- Aczél László Zsongor – Török József – Legeza László – Szacsavay Péter: *Pálosok*, Mikes Kiadó, Budapest 2006.
- Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom: *Mária kegyhelyek Mária országában*, Móczár Béla Kiadó, Budapest 1998.
- *Képes Krónika* (ford.: Bollók, J.), Osiris Kiadó, Budapest 2004.
- Soós Sándor: *Út menti szakrális emlékek – Esztergom-Budapest Főegyházmegye – Dunakanyar – Pilis*, Püski Kiadó, 2011.
- *Magyar Katolikus Lexikon*, (Főszerk. Diós, I., Szerk. Viczián, J.), Szent István Társulat, Budapest 2002.
- [www.palosepiteszet.hu](http://www.palosepiteszet.hu)
- [www.parkerdo.hu](http://www.parkerdo.hu)
- [www.bucsujaras.hu](http://www.bucsujaras.hu)





## NEK 2020 egy sajátos zárándoklat...



az egész életünk egy zárándoklat, zárándokolunk a Mennyország felé. Ha célunk oda eljutni, vagyis üdvözülni, akkor nem nagyon rendezkedhetünk be a földi létre. Folyamatosan, néha nehézségekkel megküzdve haladni kell a célunk felé.



Zárándok utunkon vannak, lesznek kisebb-nagyobb hegycsúcsok, amelyekre fel kell kapaszkodnunk.

A mostani 52. Eucharisztikus Kongresszust egy ilyen jelentős hegycsúcsnak tartom.

Nagymamám, Éva néni, aki tavaly novemberben költözött haza a Mennyországba, és reményeim szerint célba ért, többször mesélt arról, hogy 1938-ban az akkori Eucharisztikus Kongresszuson, ők a



Sok évvel ezelőtt egy vezetői tanácsadó megkérdezte, hogy mi az életem célja... Mi más lenne, – válaszoltam – mint az üdvözülés! Nagyon meglepődött a válaszon, azt mondta, hogy ő még ilyen választ nem kapott erre a kérdésére.

Úgy gondolom

Duna-parti települések hívő lakossága, kiálltak a folyó partjára, és ott imádkozva követték az Oltáriszentséget szállító hajó elhaladását. Micsoda bátorság volt ez, 25 évvel a második Vatikáni zsinat előtt, szentségimádást tartani egy folyóparton! Valószínűleg ma, amikor szembeisméző oltárral, gitárral kísért dalokkal, kis csengővel kitérdeplő gyerekekkel ünnepeljük az Oltáriszentséget, el sem tudjuk képzelni, mit jelenthetett 1938-ban ez az esemény az embereknek, amelyről nagymamám 70 év távlatából is mindig nagy átéléssel mesélt.

2017-ben, amikor Fábry Kornél atya megkeresett először azzal, hogy segítsék a 2020-as Eucharisztikus Kongresszus szervezésében, rögtön igent mondtam.

Nagy erőbedobással kezdtünk el azon dolgozni, hogy a kongresszusnak megfelelő kommunikációs eszközei legyenek, vagyis több csatornán keresztül, minél több emberhez eljusson a tervezett kongresszus híre. Leginkább a digitális térre támaszkodtunk, ebben állítottunk össze egy hírlevél és Facebook hírfolyamot. Továbbá weboldal

rendszereket találtunk ki (pl. a világméretű szentségimádás rendszerét). Ez az, amit mindannyian láthattunk a honlapon, ha csatlakoztunk a Corpus Domini szentségimádáshoz. Fantasztikus volt látni, hogy szinte az egész ország katolikus közössége megmozdul, és az Oltáriszentség köré gyűlik, hogy az élő vizek forrásából erőt merítsen, dicsőítse Jézus Királyt!

2017 tavaszán Kornél atya olyan mértékben lelkesített be bennünket, hogy megszerveztük a hétköznapi napokon az egész napos szentségimádást. Amikor István atya először hirdette Kornél atya ötletét, bevalom, én is egy kicsit szkeptikus voltam.

Akárhogy is számoltam, ha óránként



csak egy ember vállalja a jelenlétet, akkor is 80 fő elköteleződésére van szükség. Márpedig a mostani rohanó világban, a sok-sok feladat, munka mellett nehezen tudtam elképzelni, hogy találunk ennyi embert. Emlékszem jól, 2017 tavaszán, nagybőjtben még nem volt meg a 80 fő, ennek ellenére belevágtunk, elkezdtük az imát. Hihetetlen nagy kegyelemnek tartom, hogy 2020 tavaszáig működött a mindennapos folyamatos szentségimádás, aminek sajnós a COVID vetett végét.

Ahogy egy korábbi beszámolóban már írtam, számomra a kedd este 9-10 óra lett a hét egyik legértékesebb órája, ez volt az én imaidóm. Sok kegyelmet, erőt kaptam és tudok számtalan emberről, akiknek szintén hiányzik az a bizonyos lehetőség, hogy Jézussal egyedül virrasszon hetente egy órát. Nagyon szeretném, ha újra elindulna a folyamatos szentségimádás, ami három éven keresztül működött, és véleményem szerint jó és maradandó gyümölcsöket termelt a nagymarosi egyházközség életében.

A történet folytatásaként 2019 őszén megkeresett a kongresszus szervező bizottsága, hogy a Családok Jézusban Közösség és az



Ezeket a sorokat még a kongresszus előtt írom... ami már biztos, hogy 75 szervezet (szerzetesek, lelkesítő mozgalmak, közösségek) kiállító sátrakban jelenik meg a rendezvényen. Két színpadon kb. 20-30 előadó és tanúságtévő áll ki énekelni, és az Úristen csodáiról tanúságot tenni. A Szentatya képét Legóból a résztvevő gyerekek fogják kirakni, továbbá egy drónfelvétellel összeállva megalkotjuk az Eucharisztikus Kongresszus logóját, és a családi program végén együtt átvonulunk a szentmisére a Parlament elé.

Hiszem és vallom, hogy az Úristen kegyelme úgy tud igazán áradni, ha a magunk kis részét hozzáteszük az Ő nagy alkotó művéhez.

Most rajtunk a sor, hogy a kongresszusból merített erőből mit viszünk tovább a saját és egyházközségünk hétköznapijaiba, mindenki egyenként a saját élete zárándoklatába.

Hadi Péter

### Loyolai szent Ignác imája

*Krisztus lelke, szentelj meg engem.*

*Krisztus teste, üdvözíts engem.*

*Krisztus vére, ihless meg engem.*

*Krisztus oldalából kifolyó víz, tisztíts meg engem.*

*Krisztus szenvedése, erősíts meg engem.*

*Ó, édes Jézus, hallgass meg engem.*

*Szent sebeidbe rejsz el engem.*

*Ne engedd, hogy elszakadjak tőled.*

*A gonosz ellenségtől oltalmaz engem.*

*Halálom óráján hívd el engem.*

*És juttass magadhoz engem,*

*Hogy szentjeiddel dicsérjelek téged*

*mindörökkön örökké.*

*Amen*



## GONDOLATOK A SZENT JÓZSEF-ÉV KAPCSÁN

Örömteli hír, hogy a Szentatya *Patris Corde* kezdetű körlevelével a 2020. december 8. - 2021. december 8. közötti időszakra Szent József-évet hirdetett, mely remek lehetőséget kínál arra, hogy az Egyház védőszentjével, Szent Józseffel kapcsolatos és általában meglehetősen felszínes ismereteinket elmélyítsük, iránta való tiszteletünket, bizalmunkat és szeretetünket növeljük.

1. Szent Józsefet a többi szentnél nagyobb fokú tisztelet illeti meg. A tisztelet valamilyen kiválóság elismerését jelenti. A szenteket azért tiszteljük, mert Isten különleges kegyelmével megtisztelte őket. A vallásos tisztelet neve, melyekkel a szenteket illetjük, a *dulia*. A szentek közt a legnagyobb megtiszteltetés Szűz Máriát érte, ezért neki a legnagyobb vallásos tisztelettel, ún. *hüperduliával* tartozunk. József Jézussal való különleges kapcsolata és üdvtörténeti szerepe miatt közbülső helyet foglal el Szűz Mária és a többi szent között, ennek elismerését megkülönböztetett tiszteletnek, ún. *protoduliának* nevezzük. Nota bene: Istent nem pusztán vallásos tisztelet, hanem – minőségében más – imádás, ún. *latría* illeti meg.

2. József nem egyszerűen ács volt. Az eredeti, görög nyelvű evangéliumokban a szöveg a „*téktōn*” (τέκτων) kifejezést használja ott, ahol a magyar fordítás – mind József, mind Jézus vonatkozásában – ácsot említ. A „*téktōn*”, amelyből a technológia és architektúra szavak is származnak, olyan kézműves iparost jelöl, aki nem pusztán fával képes dolgozni, hanem kővel, fémmel, vagy gipsszel egyaránt, a tervezői és javítói munkákat is beleértve, azaz messze túlmutat azon képességeken, amelyet egy ácsból általában elvárhatunk. Hovatovább, József, a *téktōn* (és jegyese, Mária is) a betlehemi Dávid házából való. Dávid király volt az, aki a Nátán prófétán keresztül Istentől kapott megerősítés eredményeként elhatározta a jeruzsálemi templom felépítését (2Sám 7), amely templomban aztán a Szövetség ládáját, a Frigyládát őrizték (korábban, a pusztai vándorlás idején a Sátorban, a táboron kívül). A jeruzsálemi templomot Dávid király utóda, Salamon király építette fel. Isten igazi temploma azonban nem egy épület, hanem maga Jézus Krisztus. Hiszen maga Jézus mondja: „*Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem... ő saját teste templomáról beszélt.*” (Jn 2,19-21). És ki volt, aki az Istennek ezt az igazi, egyetlen templomát, Jézus Krisztust kezdettől segítette növekedni, felépülni, ti. táplálta, öltöztette, betakarta, védelmezte, tanította nap,



mint nap? József, a *téktōn*. József tehát a templomépítő Dávid és Salamon királyokkal áll folytonosságban, mert felnevelte, felépítette és védelmezte Isten igaz és egyetlen Templomát, Jézus Krisztust. A „József az ács” hallatán tehát lelkileg gyümölcsöző erre gondolnunk: Dávid és Salamon utódjaként József az Atya az emberi történelem legfontosabb „építészeti feladatát” bízta rá, amelyet ő hűen teljesített is.

3. Szent József hivatalosan is a démonok rettenete és a haldoklók védelmezője. Az Egyház litániáiban a szentekre használt megszólítások (invokációk) mindig rendkívül mély teológiai tartalommal bírnak, Szent József litániájában pedig szerepel e két, egymással szorosan összetartozó megszólítás: „*Gonosz szellemek félelme*” és „*Haldoklók pártfogója*”. Haldoklók pártfogója – hiszen egyrészt kívánhatna-e bárki is annál kegyelmesebb utolsó kenetet, mint hogy halálos ágyánál személyesen a Megtestesült Istenfia, a Királyok Királya tartsa gyöngéden egyik, a Mennysországi Királynéja, az Istenszüllő és mindenkor Szeplőtelen Szűz Mária pedig a másik kezét és így kísérik őt végső útjára? Aligha, és Józsefnek megadatott e páratlan kegyelem. Másrészt a lelki írók sokszor beszámolnak arról, ahogy a démonok a halálos ágyon, mint legyek a dögre (ld. Belzebub = legyek ura) szállnak makacsul és utolsó támadásaikkal próbálják még egyszer a kárhozatba taszítani a haldokló lelkét. Ezért is kérjük a Szent Szűz imáit kifejezetten halálunk óráján az Üdvözlégyben! De nem csak élete során rettegtek tőle és kerültek el messzire az otthonát, hanem az ördögűző atyákkal készült interjúkból tudjuk, hogy nevének segítségül hívása a mai napig rendkívül hatékony fegyver a démonokkal szembeni harcban. Szent József extrém életszentsége, hősiek erényei, tisztasága, a Mózesi törvényhez való hajlíthatatlan ragaszkodása („Igaz ember” (Mt 1,19)), férfiasága miatt a démonok fejvesztve menekülnek előle. A gonosz lelkeket perzseli József szentsége, Isten előtt való kedvessége. Forduljunk hát a Szent Család Öréhez minél gyakrabban, kérvén pártfogását a magunk, különösen pedig haldoklóink javára, és ha lehetséges, otthonunkban is legyen kitéve szentkép vagy szobor róla.

Turjányi Ákos

1 <https://katolikus.hu/dokumentumtar/4218>

## „A szemem és a fülem számára az orgona lesz mindig a hangszerek királya” (Mozart)

Az orgona a legnagyobb méretű, hangerejű, hangterjedelmű és a legváltozatosabb hangszínekkel rendelkező hangszer. Már az i. e. III. században ismerték. Kezdetben ún. víziorgona (hydraulis) volt, amely nyomáskiegyenlítő víztartállyal működött, később áttértek a tisztán pneumatikus (légfűjtatós) rendszerre. A népvándorlások korában az orgona ismeretét Bizánc őrizte meg, és innen terjedt el újból Nyugatra. Az uralkodók udvarából bekerült a templomokba, és a latin egyház liturgikus hangszerévé vált. A nagymarosi templom első orgonája minden bizonnyal a XVIII. század közepén kerülhetett beépítésre. Ennek pontos történetét, majd utódjának, a jelenlegi Angster orgona beépítésének részleteit egy korabeli 1903-as írásból ismerhetjük meg:

„A nagymarosi róm. kath. hívek régi óhaja teljesedett az 1903. év pünkösd ünnepén, mikor a község esperes plébánosa, ugonryai Dr. Rubitsek Ferenc az új orgonát felszentelte. Hosszú esztendőkön keresztül kellett a híveknek az orgonahangot az istentiszteleteiken nélkülözni, úgy hogy most annál nagyobb volt az örömiük, mikor a hatalmas alkotáson először zendült meg a „Jöjj szent lélek Isten”.

A régi nagymarosi orgona talán másfélszáz évvel ezelőtt került a templomba a Mária-Nosztrai Pálosoktól, ahonnan azt meg nem felelő volta miatt eltávolították. Javították a régi tisztas szekerényt sokat, át is alakították, de végre az idő mégis győzedelmeskedett és az orgona hangja nem illett többé a templomba. Pénz nem lévén újat szerezni, a nagymarosi dalárda harmóniumán kísérte a kántor a hívek énekét. Ez így tartott öt esztendőn át. A tágas templomban azonban vasárnaponként, ünnepeken a gyenge harmónium hang el-elveszett, vagy ha hangzott is, nem emelte úgy a szíveket, mint az orgona erőteljes, méltóságos zúgása. Az esperes-plébános belátta a tarthatatlan állapotokat, gyűjtésre szólította híveit... Az új orgona Angster és fia pécsi cég műve. A tölgyfa színű faragott szekrény 7 méter magasságban 5x3 méter széles alapon emelkedik a kórus fölé. Első szembetűnő előnye, hogy a fűjtató belül lévén alkalmazva a különben is szűk kóruson helyet nem foglal. A fűjtató felett emelkedik a síptartó láda, mely 580 sípot foglal magában. A sípok részint fa, részint ónsípok. Az emberderék vastagságú bőgő síptól a kisujnyi vékonyságú fűtőülőig minden elképzelhető változat képviselve van itt. A kívül is látható sípok ezüstöztek és az orgona díszét, fényét

nagyban emelik. A síptartó szekrény előtt a valóban elegánsan tiszta tölgyfából készült játszóasztal áll... Itt a játszóasztal szerkezetében érvényesül aztán az új orgona művészi kiállása a maga teljességében.”



Templomunk orgonáján az utolsó nagyjavítás 2006-ban volt melynek teljes bekerülési költségét — közel 4 millió forintot — egykori kántorunk, Jung Mária nővér fizette. Nyugdíjba vonulását követően elhagyta nagymarosi lakhelyét és a budapesti Irgalmasrend szeretetotthonába vonult.

A közelmúltban templomunk belső restaurálása befejeződött. A felújítás során keletkezett por és egyéb szennyeződések, ill. a már közel 15 éve végzett nagyjavítás időszzerűvé teszi a templomi orgona generál javítását. A munka augusztus 13-tól közel egy hónapot vesz igénybe. Ez alkalommal az összes orgonasíp ki lesz bontva és a tisztításon kívül minden szükséges javítás elkészül. A felújítást most is, - mint eddig, - Békés Balázs vezetésével a BKM Orgonaüzem Kft. végzi. A teljes felújítási költség közel 2 400 000,- Ft. Erre a javításra a nagymarosi hívek hozzájárulásából tudott fordítani az egyházközség. Hála a nagylelkű adakozásért!

Maurer János





# NAPKÖZIS HITTANTÁBOR

*Jézus a pásztor, mi mindnyájan bárányai vagyunk*



Nagy meglepetésnek és valódi ajándéknak éreztem, hogy az idei napközi táborunkban 120 diák vett részt. Az első tábori megbeszélésen ennek a töredékével számoltunk, de Tibor atya vezetésével elhatároztuk, a fő célunk idén a gyerekek (és velük együtt a szülők) megszólítása. Hétről hétre formálódott, alakult a tábor tartalma, és igyekezett minden szervező beletenni a szívét, lelkét a munkába. Aztán úgy alakult, hogy sorra jöttek a jelentkezések. Először húsz, majd ötven, később nyolcvan és végül a százhusz. Elgondolkodtató volt, hogy amint realizálódott, hogy a résztvevőket csoportokra fogjuk osztani, úgy éppen annyian jelentkeztek segítőknek, amennyire szükség volt. Számukra ez volt az első alkalom, hogy csoportot vezettek, de a jelenlétük és a tenni akarásuk nélkül nem lehet volna ilyen ez a négy nap. Úgy érzem, a kitűzött célt együtt értük el, a gyerekek mindegyike a hitben megerősödve, új élményekkel és kapcsolatokkal gazdagodott. Úgy érzem, olyan tapasztalatot gyűjtöttünk, amire érdemes lesz építeni a következő években és erőt meríteni belőle. Nem illik olyat írni, hogy „sajnálhatja, aki nem volt”, de biztos vagyok benne, erre még sokáig emlékezni fogunk.

**Egy szívvel: Strausz Kálmán**

A nagymarosi és zebegényi hittanos gyerekek részére napközi hittantábort szerveztünk június 16-19-ig. A résztvevő gyerekek nagycsoporttól 5. osztályos korig jöttek, a segítők pedig 6.-9. osztályos korig. Nagy örömet jelentett számunkra, hogy ilyen sokan hallották meg hívásunkat.

A tábor kerettörténete Jézus, a Jópásztor volt: Jézus a pásztorunk, mi mindnyájan bárányai vagyunk, akik néha el-elkóborolunk, néha távol vagyunk a nyájtól, néha közeledünk, de a Pásztorunk figyel ránk és keres bennünket.

Az első napot Nagymaroson töltöttük. A csoportok megalakulása után bemutatkozó játék következett, majd a gyermekek Nagymaros egyházi emlékeit keresték fel városi bújócska játék keretében. Közös ebéd, majd kis pihenő után bárányos kendőt készítettünk, bárányos sütit sütöttünk és kicsit tisztogattunk a „karámunkat”, a templom előtti kertünket. A napunkat hálaadással zártuk, melyben az örömeinket köszöntük meg.

A második napon Királyrétre utaztunk busszal, ahol egy barlanghoz kirándultunk. Emellett számháborúztunk, métáztunk, majd a Várhegy-kilátóhoz kirándultunk.

A harmadik napot Zebegényben töltöttük. A trianoni emlékműnél vidám sorversenyt szerveztünk, majd a közös ebéd után kézműveskedés, patakozás és játszótérezés következett.

Utolsó nap Törökmezőre kirándultunk, ahol a közös játéké és éneklése volt a főszerep, melyekben ovisok és iskolások egyaránt nagy örömmel vettek részt. Délben hálaadó zárószentmise volt, ezután közös bográcsebéd következett, melyet jóízűen fogyasztottunk el mindnyájan.

Fontos volt, hogy a gyermekek az együtt töltött napok során megtapasztalják a közösségi együttlét örömét és értékét, és azt, hogy ahol ketten vagy hárman, pláne 135-en összejönnek, Jézus ott van közöttük.

Nagy köszönet a segítő csoportvezetőknek, akik fantasztikus odafigyeléssel, kitartással, örömmel és nagy szeretettel vezették a rájuk bízott gyermekeket! A felnőtt segítőknek is köszönet a sok támogatásért!

Jövőre is szervezünk napközi hittantábort, melyre várjuk a gyermekeket!

**Trieb Mariann**



# DÖMÖSI HITTANTÁBOR

Június 21-25. között a Duna másik oldalán, a dömösi plébánián voltunk hittanos táborban a nagyobb gyerekekkel. Megismerkedtünk Jákob 12 fiával, köztük Józseffel, aki színes kabátot kapott, majd nagy karriert futott be Egyiptomban álomfejtéseinek köszönhetően. A „nagyifisek” minden nap rövid jelenetben vezették fel a nap témáját. Sokat kirándultunk a környékbeli hegyekben, jártunk a Rám-szakadéokban, megcsodáltuk Esztergomot. Az esték táborúzzal, imával, játékkal, nagy-nagy örömben teltek el. Köszönet a szervezőknek!

**Tibor atya**



## Biciklitúra felsős hittanosoknak

Július 26-án, hétfőn 22-en bicikliztunk Szobon át Márianosztraig. A hittanos tábor közösen megélt élményeire építve folytattuk közösségi kalandjainkat. Öröm volt újra együtt lenni! Köszönjük a segítők részvételét!

**Tibor atya**





## HITTANOS BICIKLITÚRA ALSÓSOKNAK

Július 27-én egy keddi napon alsós hittanosok számára kerékpáros kirándulást szerveztünk. Főként a napközi tábor résztvevői számára hirdettük a programot, hogy egy kirándulás keretében újra átélhessük velük azt a csodát, közösségi élményt, amit már a táborban is megtapasztaltunk.

A gyülekezésnél a templom előtt jó volt újra látni az ismerős arcokat. Összesen 32-en indultunk el, leendő elsőstől kezdve 4. osztályosig. Sokan jöttek a nagyobbak közül és a felnőttek közül is segíteni. Elindultunk szépen sorban, és Zebegényig meg sem álltunk. Ott egy kis játék következett, majd folytattuk az utat Szobig. Gyönyörű útvonalon haladtunk, minden gyermek egymásra odafigyelve haladt. Remekül bírta mindenki, a legkisebbek is kitartóan, egymást biztatva tekertek. Majd megérkeztünk Szobra, ahol közösen ebédtünk. Utána a játszótér adta lehetőséget kihasználva játszottak a gyerekek. Egy kisebb csapat közülünk tovább kerekedett Polydamásdig, megismerve az épülő

hidat és az árvíz nyomait. Miután visszatértek, mi is visszaindultunk Zebegénybe, ahol a közös fagyizás és patakozás örömeit élvezhettük. Majd hazaindultunk.

Jó volt újra együtt lenni, köszönet a segítőknek! Folytatjuk!

**Trieb Mariann**



## SZÖVETSÉGBEN ÉLNI EGYMÁSSAL ÉS ISTENNEL

### Lelki nap házaspároknak

Egyházközségünk 20 házaspárja számára igazi feltöltődést jelentett az augusztus 14-én Kismaroson a ciszterci nővéreknél megszervezett lelki nap. Először Pécsi Rita előadását hallgattuk meg, aki megragadó és támogató stílusával segítette a szövetségi létünk és elkötelezettségünk megerősítésében. Szívünk legmélyéig jutottak el gondolatai. Hála-sak vagyunk, hogy ő is részese volt lelki napunknak.

Egy finom ebéd után közös keresztutat jártunk a nővérek kertjében. Próbáltuk házasságunk nehézségeit, állomásait is megjeleníteni Krisztus keresztútján, így lett



igazán személyes és közösségi az imádságunk. Majd kiscsoportos beszélgetés következett, melyben megosztottuk az előadásban kapott gondolatainkat és házassági-szövetségi tapasztalatainkat. A nap végén pedig a kápolnában taizéi imaóra keretében minden házaspár személyes ima formájában erősítette meg a szövetségét Isten és egymás felé. Hála-sak vagyunk, mert igazán szép környezetben, közösségben és Isten jelenlétében élhettük meg ezt a napot. Köszönet Csáki Tibor atyának az ötletéért, a szervezéséért és személyességéért!

**Trieb Mariann**



## CSALÁDOS KIRÁNDULÁS A KENYÉR – BÚZA, VÍZ, SÓ, KOVÁSZ JEGYÉBEN

Egyházközségünk Tibor atya vezetésével a családok részére kirándulást szervezett augusztus 8-án, vasárnap, melyre 15 család, 75 fő jelentkezett. Nagybörzsönyből kisvonattal utaztunk Nagyirtáspusztára, nagy élményt nyújtott mindannyiunk számára a csúcspontot érdei vasút és a közös utazás. Úticélunkhoz felérve egy bemutatkozó körrel és énekléssel kezdtük az együttléteket. Ezután igazi vidám család- és közösségépítő sorverseny következett, ahol gyerek, anya, apa különféle feladatot kapott, mindenki hozzáadta a maga képességét és ügyességét a végeredményhez. Délben szentmisét ünnepeltünk, melynek témája a kenyér volt, ez lett a családi nap lelki háttere is. A piknik ebéd kötetlen beszélgetéssel telt. Majd egy családi akadályverseny következett az erdőben, ahol a kenyér alkotóelemeit kerestük, és mindegyik fontosságáról is elgondolkodtunk – a búzaszem, liszt, a víz, a só, a kovász. Mind a gyerekek, mind a felnőttek különféle feladatokat, elgondolkodtató kérdéseket kaptak. Az utat körbejárva pedig rájöttünk, hogy a Jóisten mindannyiunknak feladatot készített, ki a búzamazag, ki a vízcsepp, ki a só, ki pedig a kovász feladatát kapta. Ahhoz, hogy megtaláljuk, nekünk milyen szerepet szánt az Úr, nyitottnak kell lennünk az újdonságokra, olykor megbocsátónak, olykor vigasztalónak, olykor önzetlennek, olykor segítőknek kell lennünk. Kinek könnyebben megy ez, kinek nehezebben, de előbb vagy utóbb mindenki megtalálja a helyét. Ahhoz, hogy elkészüljön a kenyér, minden összetevőre, mindannyiunkra szükség van. A nap végén hálát adtunk Istennek, majd



visszaindultunk a kisvonattal Nagybörzsönybe. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy családként egy közösség része vagyunk, és mindannyiunkat használ és hív a Jóisten arra, hogy az Ő országát építsük egymás között.

**Trieb Mariann**

### Földes Livia Isten tenyerén ébredtem

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a Földre,  
Hófehér csúcokra, kopár legelőkre.  
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,  
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.  
Láttam az óceánt gyermekként ragyogni  
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,  
Láttam a békét az emberek szívében,  
Láttam az erdőket fürödni a fényben.  
Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,  
Láttam az embert, és láttam a zenét,  
Láttam a földet szeretetben élni,  
Láttam a csöndet a széllel zenélni.  
Láttam Istent amerre csak néztem,  
Miközben éppen az Ő tenyerében ültem,  
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,  
Mint anya, ki gyermekének mesél,  
Millió apró tükrökben láthatod magadat,  
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!





# ÉSZAK-DUNÁS TÁBOR ÚJRA NAGYMAROSON

Július első hetében Észak-Dunás táborban vett részt közel hatvan régióbeli fiatal Nagymaroson. A tábor keretein belül lehetőségünk adódott sportolásra, lányos sárkányhajózásra, fiús barangolásra, önfeledt játékokra, sok-sok vidámságra és hihetetlen lelki feltöltődésre, mihez hozzásegített minket a tábor lelki íve is, amely által Szent Józsefet is egy kicsit közelebről megismerhettük.

Nagyon hálásak vagyunk az Úrnak, hogy lehetővé tette ennek a tábornak a létrejöttét, minden segítőnek, akik segítették a megvalósítást, illetve a helyi közösségnek, hogy befogadtak minket!

Több fiatal most jött első alkalommal táborozni közösségünkkel, az ő beszámolójukat szeretnénk még megosztani.

## Máté:

A testvéreimtől már sok jót hallottam az Észak-Dunamenti Nagyboldogasszony Közosségről, ezért már alig vártam, hogy én is részt vegyek a programjaikon. Ezen a nyáron végre elmehettem a táborba, ami nagyon tetszett. A csütörtöki nap izgalmas volt, mert a fiúk és a lányok külön programon vettek részt. Mi barangoltunk az erdőben, hogy tanuljuk a tájékozódást, székeket festettünk és újítottunk fel, és tanultunk egy szép éneket a lányoknak.

Nekem az egyik kedvenc programom utolsó nap a színesest volt, amire mindegyik kiscsoport készült valamilyen kisebb előadással, utána megnéztük a tábori képeket egy kis hucipuci (pudingos piskóta tejszínhabbal) mellett, majd tánccal zártuk az estét.

Nagyon örültem neki, hogy a tábor ideje alatt sem maradtam ki a focimeccsekből, ráadásul így az új barátaimmal együtt szurkolhattam.

Én nagyon élveztem a tábor, jövőre is szeretnék menni, és bátorítok minden fiatait, hogy gyertek nyugodtan ti is!

## Verus:

Az idei táborban Szent József útját járva próbáltuk felismerni, hogy milyen is egy jó atya: engedelmes, elfogadó, háttérben maradó, árnyékként kísérő. E pár tulajdonságról hallgathattunk előadásokat, és kiscsoportokban is megbeszéltük. A tábor végén a gyónás és a dicsőítő közbenjáró ima után olyan felszabadultnak, és boldognak éreztem magam, mint talán még soha.

Nekem ez volt az első táborom, és az volt legszebb, amikor együtt énekeltünk, imádkoztunk. Ilyenkor éreztem, hogy Isten köztünk van.

Gável Klára



## Gyermekeink mondták

Kislányom a babáival játszik. Az egyikkel magas hangon azt mondja: „Mama, én téged szeretlek a legjobban a világon!” Erre a másik baba így felel: „Ez nagyon jó, kicsim, de ugye tudod, hogy Jézust kell a legjobban szeretni?”

A gyerekek egymásnak estek. Nagy veszekedés, kiabálás, sehogy se tudtak megegyezni. Egy idő után a kicsi beadta az aduáaszt: „Te most tele vagy ördögökkel! Ha így akarsz maradni, folytasd csak! Én inkább az angyalokkal leszek, és nem veszekszem tovább.” – erre csend lett. Ezt kihasználva még hozzá biggyesztette: „De akkor is nekem van igazam!”

A lánykám egy nap elmerült a ruhás szekrényében. Hosszas válogatás után felöltözött. (Azt nem ecsetelem, hogy nézett ki utána a szekrény...) Illegette-billegette magát, és azt mondta: „Anyá, most én vagyok a legszebb! Nagyon szép a ruhám! De a szívem is szép, mert jó a kedvem. Én tudom, hogy attól vagyok szép igaziból. Ahogy Szűz Mária is! Ő a legeslegszebb, mindenkinél szebb! Mert nagyon szép a szíve, mert tele van szeretettel. Ha nagy leszek, én is olyan akarok lenni, mint Ő.”



Este van, lefekvés ideje. Túl vagyunk a mesén, a beszélgetésen, az imán. Csend van, már azt hiszem, mindenki alszik, amikor a legkisebb odasúgja: „Anyaaaa! Nagyon félek, fogd meg a kezem és imádkozzunk! Hívjuk Jézust, hogy megnyugtasson.” – imádkozom... „Most már elég lesz, nem félek, Jézus elkergette a rosszakat. Most már tudok aludni.” – és pillanatok alatt mély álomba merül.

Anyaaa! Ebben a ruhában nagyon melegem van! – Most nem tudunk átöltözni, valahogy bírd ki. – De mindjárt sült hús lesz belőlem és meghalok!

Gyerekeink beszélgettek. Előjött az a kérdés, hogy kié Magyarország. „Orbán Viktoré!” – mondja az egyik. „Nem igaz! Istené!” – így a másik. Erre: „Csak akkor Viktoré, ha Isten nem ér rá!”



Beléptem a nappaliba, és látom, hogy a kis 4 évesem a házi oltárt puszilgatja. Nem szólok semmit, ő rám néz, és szemérmesen azt mondja: „Csak imádkoztam. Puszival!”

Ha elmennék a világ végére, akkor minden utat bejárnék. Összevissza kacskaringóznék, olyan sok út van. Amikor odaérnék, a végén lefeküdnék egy nagy fa alá, mert nagyon elfáradnék. Összekuporodnék, és elaludnék. És akkor bealudnám magam Jézusba.

Szerkesztette: zvt





## LÉPÉSRŐL-LÉPÉSRE JÉZUSHOZ – TÁRSASJÁTÉK

A játékot elsősorban az elsőáldozásra készülőknek ajánljuk, amely egy kicsit segíti átismételni az eddig tanultakat, egyben tudáspróba is lehet, hogy hogyan álltok a felkészüléssel.

**Kellékek:** játékbábuk, egy dobókocka.

**A játék menete:** állítsátok fel a bábukat az első mező előtt, majd a legfiatalabb dobjon a dobókockával és lépjen a dobása szerint! Majd haladjatok az órajárással megegyező irányban! Mindenki dobjon és lépjen! Ha valaki négyzetes mezőre lép, válaszoljon a hozzátartozó kérdésre! Amennyiben jól válaszol, még egyet dobhat, ha nem tudja a választ, nem mehet tovább, megmondjuk neki a helyes választ és a következő körben újra meg kell próbálnia válaszolni! Persze mindenki nyer, aki végül elér az Oltáriszentséghez!

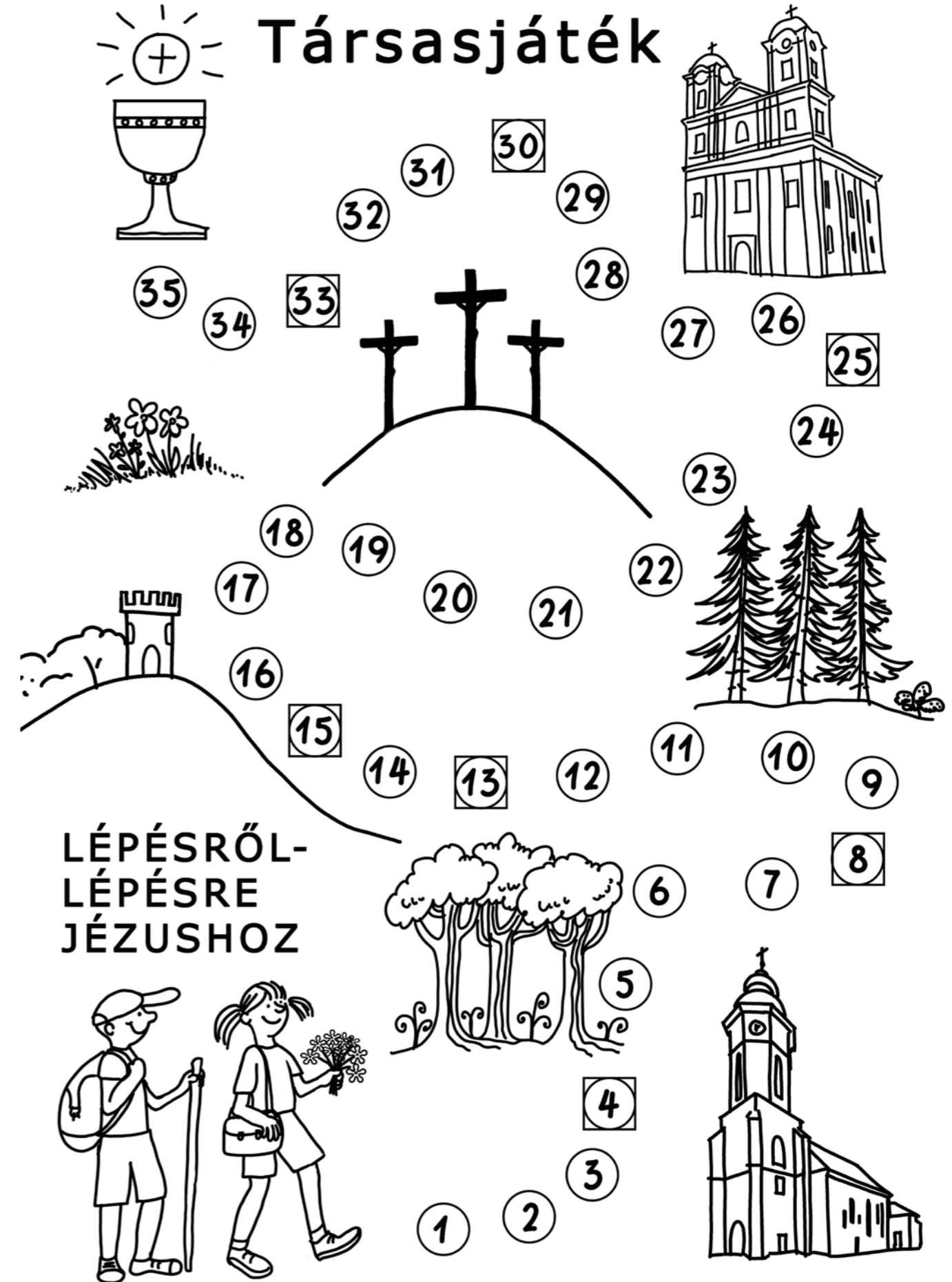
### KÉRDÉSEK:

4. Mit jelent az EUCHARISZTIA?
8. Mit mondott Jézus? Én vagyok az élet.....  
a) vize                      b) báránya                      c) kenyere
13. Hol alapította Jézus az Oltáriszentséget?  
a) a Golgotán                      b) az utolsó vacsorán                      c) a kánai menyegzőn
15. Mit parancsolt Jézus az utolsó vacsorán?  
a) „Béküljétek ki egymással!”  
b) „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!”  
c) „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”
25. Melyik a helyes? Jézus asztalához hív és egybegyűjt minket minden  
a) szentmisén                      b) vasárnap                      c) húsvétkor
30. Mit csinálunk az áldozás utáni csendben?
33. Egészítsd ki:  
Az Oltáriszentség Jézus valóságos ..... és ..... a kenyér és bor színe alatt.

**Ha mindenki beért a célba, mondjátok el együtt ezt a kis imát:**

*Köszönjük Jézusunk, hogy annyira szeretsz minket, hogy örökre velünk maradtál a szeretet szentségében, az oltáriszentségben. Köszönjük, hogy minden szentmisében egybegyűjtesz és asztalodhoz hívsz minket, hogy együtt ünnepeljünk. Köszönjük, hogy végtelen szereteteddel tanítasz és vezetsz minket, hogy a te utadon járjunk. Köszönjük, hogy megerősítesz hitünkben, hogy teljesíteni tudjuk, amire küldetést adtál, hogy szeretetedet továbbvigyük mindenkinek! Amen.*

**Megoldások:**  
4. Hálaadás  
8. C: kenyere  
13. B: az utolsó vacsorán  
15. C: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!”  
25. a Szentmisén  
30. imában megköszönjük a Jézussal való találkozást  
33. teste és vére



Készítette: Hadi Kornélia és Hadiné Turcsik Kinga



## Még a zarándokúton sincs véletlen



valami rég nem látott könyv. S hirtelen támad feladatomban, kedvem, élénkül az erőm. Talán így szólít a Szentlélek?

Most is így került kezembe Bruno Ferrero már sok éve olvasott könyve Az élet: mindened, amid van. Percek múlva mohón olvastam.

Az életem – az életünk, mondhatnám így is – nem valami pontos, célratoró rohanás. Inkább állandó vándorlás. Persze van célom, tenni az Isten akaratát, találkozni Jézussal, életem végén bejutni a Mennysországba... de az út nem vasúti menetrend! Az biztos, soha nem vagyok megérkezve, csak igen képletesen mondhatom, hogy otthon vagyok. És hídon vagyok, nem építhetek házat, át kell mennem mindig valamin. Zarándok vagyok, a meg nem fogha-

Bizonyára sok mindenkivel megtörténik, hogy valamilyen kiüresedettnek érzi magát, tenné az Isten akaratát, de fogalma sincs, hogy mi lenne az. Mostanában, hogy az egészségi állapotom miatt hatalmasat változott az élettempóm, sok megszokott tevékenység hirtelen szünetel, ez még gyakoribb nálam. Próbálok imádkozni, mondogatom a Jézus-imát, várok valamit, de semmi. S ahogy unalmamban teszek-veszek, matatok, néha beugrik valami képtelen ötlet, vagy még gyakrabban, kezembe akad

tó-látható cél varázsában. S mindig valami új csodára bukkanok, megriadok, de aztán ujjongok, hihetetlen erőm támadnak, társakat találok, megújulva megyünk előre.

Ez a könyv is egy ilyen kaland volt. Minden oldalon felvillant egy hatalmas titok, egy sarki találkozás, egy vendégfogadó, egy betegágy, egy kerékpár, egy hegyi ösvény, egy könny, amit nekem kellett letörölnöm, egy új ruha, amit az elkopott helyébe fel kellett vennem. Sodort ez a könyv!

Hetek óta nincs eső, csak forróság. A plébános imaórát hirdet a templom elé. Sokan jönnek, kezükben hitük jelképeivel – rózsafüzér, kereszt, Biblia... Egy kislány az első sorban, nagy komolyan, egy piros esernyővel.

Egy komoly asszony imádkozva megy a templomba, de útközben meg-megszólja magában az embereket: ez a lusta fráter, ez az iszákos, ez a hengegő nagyképű... Aztán megérkezik a templomhoz. Zárva! Az ajtón egy cetli: „Ott vagyok kint!”

Három végzett diplomás barát elvállik egy évre, hogy megkeresik a legfontosabbat. Az első egy drágakövet talált, a második egy gyönyörű feleséget hoz, a harmadik nagy késéssel semmit sem. Hát te? Az Istent akartam megtalálni és elhozni, de rádöbentem, hogy Ő keres engem.

A könyv végére kicserélődtem. Lelkesen, hittel, szeretve egy új életet kezdtem, zarándokoltam tovább az új titokig, fordulógig az életemben. Ezt a kalandot – és sok más hasonlót vagy különbözőt, de mindenképpen megújítót és tovább vivőt – kívánom nektek is!

**Hortoványi Jenő**

**Bruno Ferrero: Az élet mindened, amid van**  
Don Bosco Kiadó, 2003, Budapest (80 oldal)

## LOYOLAI SZENT IGNÁC

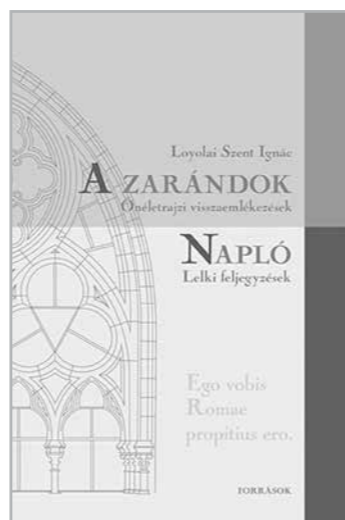
### Zarándokzsebkönyv

Loyolai Szent Ignác megtérésének 500. évfordulója alkalmából jelenik meg a fiatal felnőtteknek szóló Zarándokzsebkönyv, mely száz ignáci idézet, a hozzájuk fűzött reflexiós kérdések, illetve egyedi formája és grafikai segítségével vezet be a jezsuita spiritualitásba.

### A zarándok – Napló

A zarándok című önéletrajzi visszaemlékezésben Ignác férfias szemérmességgel beszél önmagáról, s arról, hogyan vezette Isten azon az úton, amely a Jézus Társasága alapításához vezetett. Felületesen olvasva a művet nem találunk benne mást, mint események láncolatát, néhány tipikus ignáci szófordulatot, melyet esetleg már ismerünk is. Ha azonban mellé helyezzük a Naplót, mely Ignác 1544–1545-ös lelki feljegyzéseit tartalmazza, megdöbbentő misztikus

kép bontakozik ki a rendalapítóról. A zárkózott és visszafogott zarándok benső lelki élete elevenedik meg előttünk, aki naponta órákon át zokog, imádkozik és miséz, hogy rátaláljon Isten akaratára. A két mű – melyek közül a második egyáltalán nem publikációs szándékkal készült – nagyszerűen kiegészíti egymást.



**Forrás: jezsuitakiado.hu weboldala. A könyvek ezen az oldalon beszerezhetők.**



## FELHŐK ÉS ANGYALOK

Amikor kimondjuk e két szót, valami légiesen könnyed, finom érzetünk támad. Azokban a magasságokban a lélek szabadon jár. Eszünkbe jut a boldogság, égi öröm, csoda, szárnyalás...

Porcukor, tejszínhab, málna, torta...

### FELHŐTORTA

- 34 dkg étcsokoládé
- 16 dkg vaj
- 9 db tojás
- 1 csipet só
- 25 dkg cukor
- 2 evőkanál rum
- 3 dl tejszín (+habfixáló)

Sütőpapírral béleljük ki a 26 cm-es, kapcsos sütőformát úgy, hogy a szélén 8 cm magas legyen a papír. A sütőt melegítsük elő 180 C fokra (alsó-felső sütés, légkeverés nélkül).

Olvassuk fel a csokit, majd keverjük simára a vajjal és a rummal. 6 tojást szétválasztunk, külön tálakba gyűjtve a fehérjét és a sárgáját. 3 db tojást pedig egészben rakunk a tojássárgákhoz. A fehérjéhez sötét adunk, és robotgéppel habosítani kezdjük. Amikor már laza és fehér, részletekben beleszórunk 10 dkg cukrot. Sűrű, kemény habbá verjük.

A sárgájához öntünk 15 dkg cukrot, és robotgéppel 2-3 perc alatt halványárgára keverjük, majd a kihűlt csokis vajhoz öntjük és simára dolgozzuk. Szedjük bele a fehérjehab felét és keverjük lazán össze. Majd a maradékot is, de nagyon óvatosan!

Öntsük a formába a tésztát és tegyük az előmelegített sütőbe 40 percre sülni. Ahogy kivesszük a sütőből, összesik. Ha teljesen kihűlt, emeljük le a formát és a papírt róla.

A díszítéshez verjük habbá a tejszínt, (ha szükséges habfixálóval) halmozzuk a torta közepére a felhőket. Szórhatunk a tetejére málnát, kókuszreszeléket, csokiforgácsot...



### ANGYALTORTA

- 20 dkg kristálycukor
- 15 dkg porcukor
- 10 dkg liszt
- 10 tojásfehérje
- 2 evőkanál tejszín
- 1 csomag vaníliás cukor
- 1 teáskanál borkósav
- csipet só
- gyümölcs, tejszínhab

Egy kuglóf- vagy tortaformát vajazzunk és lisztezzünk ki. Melegítsük elő a sütőt 170 C fokra.

A szobahőmérsékletű tojásfehérjéből egy csipet sóval verjünk nagyon kemény habot. Keverjük hozzá a tejszínt, és habosítsuk tovább közepes sebességgel. Fokozatosan dolgozzuk hozzá a kristálycukrot, majd a vaníliát, míg sűrű, fényes nem lesz. Ekkor részletekben fakanállal forgassuk hozzá az átszitált, borkóssalval és porcukorral vegyített lisztet.

40-45 perc alatt süssük meg, tűpróbával ellenőrizzük. Nyissuk ki a sütő ajtaját, de a tortát még ne vegyük ki, ott hűljön ki. Fontos, hogy körülbelül másfél óra múlva szedjük ki a formából. A torta így angyalian könnyed marad. Díszítsük gyümölcssel, tejszínhabbal.

**Dán Ildikó**





## Teremtés hete Nagymaroson

Két éve már, hogy Nagymaroson is csatlakozunk a Teremtés hete országos programsorozatához; idén is így szeretnénk tenni. Az idei hét lelki háttérét szemléletesen foglalja össze a hét hivatalos segédanyaga (l.: teremtesunnepe.hu):

„Isten közös otthonunkra (oikosz) irányuló gondviselése nemcsak azokban a természeti törvényekben valósul meg, amelyet Isten dolgaink és létünk szabályozásában adott elénk, hanem abban is, hogy a törvényadó a törvények alá került, hogy betöltse a törvényt. Isten legnagyobb

gondviselése irántunk éppen az, hogy hozzánk hasonló lévén megmutatta, hogyan kell otthonosan mozogni az otthonban, nem gőgösen, tájékozatlanul, kizsákmányolóan.”

**2021-ben szeptember 26. és október 3. között ünnepeljük a teremtés hetét. Az idei téma: Otthon mindenkinek? Isten oikoszának megújítása. A nagymarosi programokkal hamarosan jelentkezünk.**

*Halupka Gábor*

### AZ EGYHÁZKÖZSÉG SZEPTEMBERI PROGRAMJAI

- 18. szombat** Zarándoklat Márianosztrára  
**19. vasárnap** Szent kereszt búcsú.  
 A 9.30-as mise után szeretetvendégség.  
**26. vasárnap** 9.30-as szentmisén elsőáldozás  
**29. szerda** 18.00 Pécsi Rita neveléskutató előadása

### KARITÁSZ HIRDETMÉNY

A karitászt raktárunk megtelt. Szeptember 1-től a szombati nyitvatartás szünetel.  
 Adományt bizonytalan ideig nem tudunk fogadni.  
 Ha valaki vinni szeretne, a **30 5004-392** vagy a **30 5041-871** telefonszámon lehet bejelentkezni.

### TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

**KIADJA:** Szent Márton Katolikus Plébánia  
 Nagymaros, Szent Imre tér 2.  
**MEGJELENIK:** negyedévente  
**FELELŐS KIADÓ:** Dr. Csáki Tibor plébános  
**SZERKESZTŐK:** Dán Ildikó, Zoller Andrea  
**ROVATVEZETŐK:** Hadiné Turcsik Kinga, Zollerné Várkonyi Tekla,  
 Drobilich Domonkos, Hortoványi Jenő  
**KORREKTÚRA:** Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin  
**ELÉRHETŐSÉG:** tanusag.szerkesztoseg@gmail.com  
**GRAFIKA, TÖRDELÉS:** Scheffer Miklós  
**NYOMDA:** Multiszolg Bt., Vác  
**PÉLDÁNYSZÁM:** 300

**NYOMDAKÖLTSÉG:** A folyóirat nyomdai költsége 200 Ft+Áfa/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.



## MIT SZÓLT VOLNA?

Egy futóversenyen a kenyai Abel Mutai csupán pár méterre volt a célegyenesestől, mikor összezavarták a jelzések és megállt, azt gondolván, hogy megnyerte a versenyt.

A spanyol atléta, Ivan Fernandez szorosán a nyomában volt, és észrevette, mi történt. Odakiáltott neki, hogy fusson tovább, de Mutai nem beszélt spanyolul, így nem értette, mit mondanak neki. A spanyol aztán tolni kezdte a célegyenes felé, és így segített neki megnyerni a versenyt.

Egy újságíró később megkérdezte Ivánt: „Miért tette ezt?”

Ivan pedig így válaszolt: „Az álmom, hogy egyszer igazi közösségben éljünk, és segítsünk egymásnak a győzelemben.”

De az újságíró nem hagyta annyiban a témát: „De miért hagyta, hogy a kenyai nyerjen?”

Mire Ivan: „Nem hagytam, ő nyert volna.”

Az újságíró tovább erősködött: „De hát maga nyerhetett volna!”

És erre Ivan így felelt: „És milyen dicsőség lett volna az? Milyen méltósága lenne annak az aranyéremnek? Mit szólt volna az édesanyám hozzá?”





# NAGYMAROSI ZARÁNDOKLAT A NEK ZÁRÓMISÉJÉRE

BUDAPEST 2021. 09. 12.

52. NEMZETKÖZI  
EUCCHARISZTIKUS  
KONGRESSZUS  
BUDAPEST | 2021.  
szeptember 5-12.

